

mod Vædringsforlaget. Vædringsforlaget under Nr. 3 til Punkt 13 finder jeg unægtelig ikke, at der er noget som helst Grund til at vedtage, men jeg maa hentsille det til det høje Tings Overvejelse efter den hele Stilling, jeg har taget til Lovforlaget. Jeg synes, at det vilde være besynderligt, om man vilde forandre denne lokale Bane derhen, at der skulde være Sidebane til Søby, det har altid været forudsat, at man vilde føre Hovedbanen over Søby, og jeg tror ogsaa, at det vil være rigtigere. Jeg kan ikke se nogen som helst Grund til at vedtage dette Forslag. Vædringsforlaget til § 2 har jeg intet at erindre imod. Saa har jeg kun tilbage de interessante Gengangere fra anden Behandling, som ret udførlig bleve motiverede af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen), der var Ordfører, og det ærede Medlem mente, at det var nødvendigt at stille de samme Forslag igen, fordi de vel havde mødt Modstand ved 2den Behandling, men det ærede Medlem havde ikke kunnet finde paa noget bedre til 3dje Behandling, og derfor skulde nu Gengangerne op igen. Hverten Ministeren eller andre, der havde talt imod Forslagene, havde sagt noget som helst imod dem, hvorfor man ikke skulde ville have dem. Ganske rigtig husker det ærede Medlem nu ikke. Jeg tillod mig at gøre opmærksom paa, og jeg skal gentage det, at vedtager man dette Forslag, har man dermed sagt, 1½ Million Kr. maa der udgives om Aaret til Jærnbaneanlæg, og andet har man ikke sagt, i øvrigt har man vedtaget samtlige Jærnbaneanlæg, og man har vist Ministeren en ganske overordentlig Tillid — det påskønner jeg selvfølgelig fra det ærede Medlems Side. Det er nemlig klart, at Ministeren kan, saa snart Loven er færdig, give Koncession paa samtlige Jærnbanner — han kan ogsaa lade det være — naar han kun iagttager at sætte den Regel op, at der kun maa anlægges for halvanden Million om Aaret — for Resten kan han straks give Koncession paa samtlige Jærnbaneanlæg. Jeg ved ikke, hvorvidt dette ligger inden for det ærede Medlems Tanke, men det var derfor, jeg tillod mig at tilraade det ærede Medlem at overveje Sagen nærmere og at finde paa et bedre Forslag til denne Behandling. Det har det ærede Medlem ikke villet gøre, naturligvis havde han sagtens kunnet gøre det, men han har ikke fundet det hensigtsmæssigt. For Resten ved det ærede Medlem godt, at der for Ministeren ogsaa er en anden Hindring; det ærede Medlem ved det saa godt, at han udtryffeligt udtalte det i sit Foredrag ved

anden Behandling. Jeg antager, at Vædringsforlaget er stillet for at udelukke Aaaneparagraffen, og da jeg ikke ønsker det, maa jeg ogsaa af den Grund modfatte mig Vædringsforlaget. Saa, ved det ærede Medlem jo meget godt, og han har ogsaa selv flaaet en Streg under det, jeg gør blot Stregen tykkere, det er det hele, jeg gør. Nu skal jeg ganske vist erkende, at selv om man vedtog det andet Forslag, Nr. 6, om at sætte „1899“ i Stedet for „1896“, saa er man ikke kommen til nogen anden Regel. Men er ikke kommen til nogen anden Regel end den, som jeg tillod mig at nævne, at Ministeren kan, naar han holder sig efterrettelig, at der kun anlægges for halvanden Million Kr. om Aaret, give Koncession paa alle Jærnbannerne, altsaa inden for Rækkevidden 1899. Jeg mener imidlertid, at det ikke er den Regel, vi trænge til. Lovforlaget trænger i den Retning virkelig til nogen nærmere Præcision, og det forekommer mig ikke at være nogen Ulykke, om det bliver Landsstinget, der først tager Stilling til en mere præcis Regel. Det forekommer mig ikke at være nogen Ulykke. Det ærede Medlem kan være ganske rolig, thi naar det ærede Medlem selv siger, at saaledes som Lovforlaget her foreligger, kan det ikke ventes vedtaget af Landsstinget — og jeg garanterer det ærede Medlem, at der er andre Grunde — vil det ærede Medlem jo saa de Bestemmelser, der blive vedtagne, at se og saa Sejlighed til at tage Stilling til dem, saa det kan vel ikke være nogen saa forfærdelig Ulykke, om Landsstinget paa nogle Punkter skulde finde paa noget, som det ærede Medlem ikke vilde finde paa; man kan jo saa være ganske sikker paa at saa Lovforlaget at se igen. Jeg tror, at de, som ere Benner af Lovforlaget, og som i det hele ønske principielt at tiltræde det, skulle skønne paa, at Lovforlaget snarest muligt kommer til Behandling i det andet Ting, efter at der nu her i 4—5 Aar eller, jeg tror i mange flere Aar, har været søgt paa at lovgive om private Jærnbanner, og ærede Medlemmer ikke ere avancerede videre end til at sige: det kan ikke blive til noget, det er Ministerens Skyld. Det er naturligvis fejl, det er de Herrers egen Skyld, de have aldrig, i alt Fald kun undertagelsesvis, jendt Lovforslagene over til Landsstinget; gør det nu endelig en Gang og i saa god Tid, at Landsstinget kan saa Sejlighed til at tage Stilling til Lovforlaget. Jeg har ikke det mindste imod, at der vedtages Vædringer, naar de ere gode og nyttige, men jeg kan ikke anbefale det ærede Medlems Vædringer, fordi Njemedet, som